

Đạo Thanh

"Đạo ?"

"Nhìn không thấy đao".

"Tại sao ?"

"Bởi vì lúc nghe thấy tiếng đao, đã không còn nhìn thấy đao".

"Tiếng đao ?"

"Tiếng đao vừa vang lên, người mình đã chết".

"Cho nên chỉ nghe thấy tiếng đao, nhìn không thấy đao ?"

"Đúng".

Hồi 8

Chàng Muốn Phục Rượu Nàng

Đêm hôm qua khi trở về phòng, nằm lên tới giường, Diệp Khai mới phát giác lưng mình bất tri bất giác đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Nhớ lại nguyên hình trận chiến ngoài đại sảnh, nếu không phải Bạch Y Linh đứng lên giải nguy, Diệp Khai quả thật vô phương nghĩ ra hậu quả sẽ như thế nào ? Truy Phong Tẩu, Nguyệt Bà Bà từ năm mươi năm trước đã là cao thủ hàng nhất nhì trong võ lâm, tuy hiện tại niên kỷ đã cao, nhưng học vấn võ công lại không phân tuổi tác già cả hay niên thiếu.

Hơn nữa thái dương của Truy Phong Tẩu và Nguyệt Bà Bà ẩn ẩn hiện hiện hồng quang, hiện tượng đó chỉ có nội công đã đạt đến mức "chuyển vận tự do" mới có thể xuất hiện.

Giao thủ nguyên hình trong đại sảnh, ngoài mặt xem ra phảng phất Diệp Khai đã chiếm ưu thế, nhưng Diệp Khai biết, trừ phi chàng tranh tiên xuất chiêu, hơn nữa lúc vừa xuất thủ phải dùng liền "Tiểu Lý Phi Đao", nếu không chỉ sau năm mươi chiêu, Diệp Khai tất bại.

Chiếu theo tình hình đêm hôm qua mà nói, Mã Không Quần phảng phất không nhận ra Truy Phong Tẩu và Nguyệt Bà Bà, càng không biết Bạch Y Linh và bọn họ rất quen thân.

Nhờ vào miệng của bọn Truy Phong Tẩu mới biết Bạch Y Linh mấy năm nay luôn luôn qua lại với bọn họ, còn có một vị "Vương lão bá" ở chung chỗ.

Dựa vào một điểm đó có lẽ có thể đã chứng minh Bạch Y Linh là Bạch Y Linh, không phải là Mã Phương Linh, nhưng Diệp Khai biết, nàng vẫn không thể nào là con gái độc nhất của Bạch Thiên Vũ.

Thân phận của nàng chỉ sợ cả Truy Phong Tẩu, Nguyệt Bà Bà, và còn có vị "Vương lão bá" đều không biết.

Nàng thật ra là ai ? Nếu quả có thể biết thân phận của nàng, có lẽ có thể vạch trần bí mật lần này của Vạn Mã Đường. Nhưng chuyện đó nói thì dễ hơn làm. Nếu quả Bạch Y Linh quả thật là chìa khóa của mọi bí mật, sự phòng bị của nàng nhất định làm rất vững, muốn nghĩ tới giải khai, có thể phải trả một cái giá rất đắt.

Ánh dương dâng mọc từ hướng đông.

Mặt trời giống như đôi mắt mông lung của xử nữ mới tỉnh ngủ, đưa ánh mắt ngời sáng liếc dịu dàng tình nhân đang nằm bên cạnh trên giường.

Bầu trời phương tây còn ẩn hiện một cụm mây xám âm u, bình minh đã từ đông phương chiếu rọi khắp phòng Diệp Khai.

Cả đêm chàng không ngủ, chàng không ngờ đã nghĩ chuyện cả đêm, nhưng ánh mắt lại không lộ chút mệt mỏi, trái lại có một thứ ánh sáng hưng phấn xuất hiện.

Chàng vươn vai ngồi dậy, ngồi ở bìa giường uốn éo cả sáu bảy chục tư thế kỳ quái, thân thể chàng giống như cọng mì lằn theo tư tưởng của chàng mà cuốn cuộn quán quện.

Nằm cứng đờ trên giường cả đêm, hơn nữa không đắp mền, tay chân đều đã lạnh ngắt trong khí lạnh Biên Thành.

Cho nên chàng vừa xuống giường đã mau chóng cử động những tư thế quái dị, làm đến tư thế thứ mười một, toàn thân chàng mới bắt đầu cảm thấy ấm áp, đợi đến lúc chàng dừng hẳn, chỉ cảm thấy tinh thần mình rất phấn chấn, mặt mày tươi tắn, tâm tình cũng thoải mái cực kỳ, phảng phất như một người đã ngủ một giấc thẳng cẳng, tinh thần sung túc.

Diệp Khai hăng hái mở cửa phòng, ưỡn mình nghênh ánh dương quang khả ái.

Lá cây xào xạc, ánh mặt trời lấp lóe bắn rọi vào rừng cây.

Trên đất còn ẩm hơi sương, trên lá cây còn tàng đọng những giọt sương trong vắt.

Gió thổi về, cây rung động, lá lắc lư, sương rơi rớt.

Dẫm trên những giọt sương vừa thấm đất, Diệp Khai đã đi đến khu rừng âm u nguyên thủy phảng phất như tận đầu thế giới.

Rừng cây này nằm trên một sơn cốc núi non bao bọc, sơn thế đến chỗ đó đột nhiên trũng xuống, cho nên gió từ bên trên đổ dồn xuống liên tục.

Hiện tại tuy là mùa hè, tuy còn chưa đến tiết lá rụng, nhưng dưới đất đã có lá rơi.

Giống như một người thường thường có thể vì rất nhiều nguyên nhân mà phải rời xa gia đình của hắn, lá cũng thường thường có thể vì rất nhiều nguyên nhân mà phải rời cành.

Diệp Khai chậm chậm bước đi, chậm chậm đi vào nơi sâu thẳm nhất của khu rừng, nơi sâu thẳm xanh rì xa lánh hồng trần.

Gió vẫn lùa như trước, trong gió vẫn ngập tràn mùi lá cây mang đến từ núi xa như trước.

Mặt trời nóng bỏng tuy nhiều màu sắc, dương quang lại chiếu không thấu rừng cây nguyên thủy dày đặc đó, bốn bề một mảnh xanh rì đậm đặc, dày đặc đến mức không bao giờ tan biến, xanh thẳm giống như nước xuân Giang Nam.

Ngoại trừ một mảnh xanh rì và Diệp Khai ra, giữa thiên địa phẳng phất không còn gì khác, nhưng trong mỗi một âm ảnh đậm đặc, lại phẳng phất tiềm phục những con quái thú không biết tên, đang đợi chờ cơ hội xông ra chộp người xé xác.

Gió đùa lá động, lá động sương rơi.

Bước chân Diệp Khai đạp trên lá khô xào xạc, chàng đã nhìn thấy gò đất nhỏ.

Gò đất nhỏ vàng vọt, hoang lương vô hạn.

Một gò đất bình thường như vậy, cảnh tượng có thể quý bí như Phó Hồng Tuyết kể được sao ?

Diệp Khai không khỏi nghi hoặc nhìn cái gò đất, tử tử tế tế quan sát, đi một vòng bốn bề, vẫn nhìn không ra nó có chỗ quái dị nào.

Giơ tay sờ gò đất, thuận tay bóc một nhúm đất vàng, đất tuy ẩm, lại vẫn là đất vàng như những chỗ khác, đưa lên mũi ngửi thử, cũng có mùi như đất chỗ khác.

Diệp Khai nghiêng lòng bàn tay, để cho nhúm đất từ từ rơi xuống, trên mặt ngập tràn vẻ trầm tư.

- Có lẽ nào đã tìm lộn chỗ ?

Không thể được, trong tâm Diệp Khai phủ nhận, chàng lại nhìn gò đất một lần nữa, kỳ quái, sao không thấy tình cảnh mà Phó Hồng Tuyết kể ? Còn chưa đúng lúc ? Đáng lẽ cũng giống như Phó Hồng Tuyết, đến lúc trước bình minh, hoặc có lẽ gò đất này cũng bển lên như thiếu nữ đang yêu, lúc trời sáng trưng sợ gặp người ta, chờ tối mới dám lộ diện.

Vừa nghĩ tới thiếu nữ đang yêu, Diệp Khai lại nhớ tới hôm qua ở Tương Tụ Lâu gặp Tô Minh Minh toàn thân vận bạch y, ánh mắt tịch mịch như oán phụ.

Đang nghĩ tới Tô Minh Minh, lúc môi Diệp Khai hé nở nụ cười mỉm, đã nghe

thanh âm của nàng.

“Nghĩ không ra chàng cũng biết cái gò đất này”. Tô Minh Minh chột từ trong âm ảnh dày đặc bước ra: “Càng nghĩ không ra chàng đối với cái gò đất này cũng có hứng thú”.

Nghĩ đến người, không ngờ lại có thể liền gặp được người, thật sự là một chuyện rất du khoái.

“Nàng sao lại biết gò đất này ?” Diệp Khai cười hỏi: “Có lẽ nào nàng đối với gò đất này cũng có hứng thú ?”

“Tôi đương nhiên có hứng thú”. Tô Minh Minh cũng cười cười: “Tôi từ nhỏ đã mê truyền thuyết về cái gò đất này muốn chết”.

“Truyền thuyết gò đất ?” Tinh thần Diệp Khai rung động: “Nàng có thể kể cho ta nghe không ? Để ta cũng mê muốn chết luôn”.

“Tôi có thể kể cho chàng nghe, nhưng chàng đền đáp tôi ra sao ?” Tô Minh Minh cười quả thật rất dễ nhìn.

“Mời nàng đi ăn”, Diệp Khai đáp: “Hoặc giả mang nàng đi Giang Nam du ngoạn một phen”.

- Giang Nam ?

Giang Nam cũng chỉ bất quá là hai chữ, nhưng nghe đến hai chữ đó, ánh mắt của Tô Minh Minh đã lộ xuất biểu tình như trong mộng, nàng chột ngâm nhỏ:

“Trùng hồ điệp hiến thanh gia, hữu tam thu quế tử, thập lý hà hoa.

Khương quảng lộng tình, lãng ca phiếm dạ, hi điều tẩu liên oa.

Thiên kỵ ủng cao nha, thừa túy thính tiêu cổ, ngâm thưởng yên hà.

Dị nhật đồ tương hảo cảnh, quy khứ phượng trì khoa”.

“Đó là bài từ của Liễu Vĩnh Liễu Truân Điền”. Diệp Khai thốt: “Người chưa từng đến Giang Nam, đều nghĩ đến Giang Nam, nhưng nếu quả nàng đã đến Giang Nam, nàng có thể lại hoài niệm Biên Thành”.

Trong mắt Diệp Khai chột lộ xuất một nỗi sầu ly khác.

Sầu nhớ nhà.

Mộng của chàng ở Giang Nam.

Giang Nam ở trong mộng của chàng.

Trong mộng của chàng tràn đầy sự bi thương của lãng tử và sầu ly của du tử.

Giang Nam tĩnh lặng mỹ lệ, Giang Nam trong hạnh hoa yên vũ, những mái chèo vờ vợi giữa Giang Nam đa kiều đa thủy đa sầu.

Thanh âm của Tô Minh Minh cũng biến thành xa vời như Giang Nam:

- Cố hương của chàng là Giang Nam ?

“Giang Nam là nơi ta lớn lên”. Diệp Khai điềm đạm đáp.

- Vậy gia hương của chàng ở đâu ?

Ở đâu ? Biên Thành.

Biên Thành là quê nhà của Diệp Khai.

Biên Thành là nơi chôn nhau cắt rốn của chàng.

Biên Thành cũng có trong mộng chàng, chỉ là ác mộng.

Ác mộng tuy đã xa, Biên Thành lại vẫn như xưa, còn người ? Vợ chồng Bạch Thiên Vũ --- cha mẹ của Diệp Khai, bọn họ đã ... Diệp Khai đột nhiên dùng hết sức lắc lắc đầu, phảng phất muốn rũ sạch ác mộng, sau đó chàng lại cười.

“Lãng tử tứ hải là nhà, lưu lãng khắp nơi, người ở đâu, nhà ở đó”. Diệp Khai cười thốt: “Kể truyền thuyết gò đất cho ta nghe đi !”

Trong hoang mạc bốc nhiệt như lò lửa, không ngờ mình vẫn có thể thấy tuyết trắng nhấp nhóang trên núi cao xa xa.

Đang lúc mình nóng gần chết, tuyết phong xa xăm vẫn vọng nhìn.

Chỉ có ở Biên Thành, mình mới có thể nhìn thấy kỳ cảnh như vậy, đợi đến lúc mình thân tại Biên Thành, tận mắt nhìn thấy kỳ cảnh đó, cho dù mình không phải là người Tây Tạng, mình cũng có thể hiểu thấu tư tưởng của người Tây Tạng vì sao mà lãng mạn như vậy ? Thần bí như vậy ? Ảo không như vậy ?

Thứ tư tưởng đó tuyệt không phải một sớm một chiều có thể tạo thành, trải qua trăm ngàn sinh hoạt vừa lãng mạn, vừa thần bí, vừa mỹ lệ, mới có thể sản sinh nhiều thần thoại như vậy.

Có những thần thoại mỹ lệ nhất, lãng mạn nhất, cũng có thứ thần thoại thần bí nhất, quỷ dị nhất, khủng bố nhất, là “Thiên Niên Ác Linh”.

“Cổ xưa tương truyền, ở biên duyên mặt đất, ở tận đầu thế giới, có một ngọn núi còn cao hơn cả trời”. Thanh âm của Tô Minh Minh phảng phất đã đến ngọn núi đó: “Trên núi không những có băng tuyết vạn cổ bất hóa, có kỳ thú trăm năm mới gặp một lần, hơn nữa còn có yêu ma còn đáng sợ hơn cả ác quỷ”.

“Nàng nói đó có phải là Thánh Mẫu Phong không ?” Diệp Khai hỏi.

“Phải”. Tô Minh Minh lại nói: “Yêu ma trên núi là Thiên Niên Ác Linh, nó không những có thể nhập vào bất cứ vật gì, thậm chí đã luyện thành hình người”.

Ánh mắt thán oán của nàng chợt lộ xuất một thứ tia sáng kỳ quái, phảng phất đang

dầm dầm vọng khứ một nơi xa xăm vừa thần bí, vừa yêu dị, vừa tà ác.

Diệp Khai phảng phất cũng bị thần tình của nàng làm cho mê hoặc.

“Ngày đó khi Thiên Niên Ác Linh luyện thành hình người, nó đã đi đến khu đồi núi này, thống trị người ở đây”. Tô Minh Minh kể: “Người ở đây bị đày làm nô dịch cho nó gần một trăm năm, mới xuất hiện một vị cứu tinh, mới xuất hiện một vị ‘Thần Tiên Sứ Giả’”.

“Thần Tiên Sứ Giả ?” Diệp Khai hỏi.

“Thần Tiên Sứ Giả đến đây đấu với Thiên Niên Ác Linh bảy bảy bốn mươi chín ngày, mới nhờ vào một cái chén phép thần tiên mà giam Thiên Niên Ác Linh ở trong gò đất này”.

“Trấn áp ?” Diệp Khai lại hỏi: “Không phải giết chết ?”

“Thiên Niên Ác Linh giết không chết, nó chỉ bị cái chén phép giam giữ”. Tô Minh Minh đáp: “Thần Tiên Sứ Giả nói với người ở đây, cái gò đất này tuyệt không thể đào bới, nếu không có thể giúp cho Thiên Niên Ác Linh trốn thoát”.

“Vậy Thiên Niên Ác Linh đó cho tới nay vẫn còn bị giam trong cái gò đất này ?” Diệp Khai nhìn cái gò đất nho nhỏ bình bình phàm phàm: “Nó đã bị giam bao nhiêu năm ? Một trăm năm ?”

“Bốn trăm năm mươi sáu năm”. Tô Minh Minh đáp: “Nó đã bị giam ở đây bốn trăm năm mươi sáu năm”.

“Bốn trăm năm mươi sáu năm ?” Diệp Khai kinh ngạc: “Nàng làm sao mà nhớ rõ vậy ?”

“Tôi có tính qua”. Tô Minh Minh chột cười đáp: “Tổ phụ của tôi lúc tôi còn nhỏ có kể cho tôi nghe, Thiên Niên Ác Linh bị bắt vào năm sao chổi xuất hiện cách đây sáu lần”.

“Sao chổi xuất hiện cách đây sáu lần ?”

“Năm nay là lần thứ bảy”. Tô Minh Minh đáp: “Mỗi bảy mươi sáu năm lại xuất hiện một lần, cách đây sáu lần là bốn trăm năm mươi sáu năm rồi”.

“Sáu lần trước ? Sao chổi ?” Diệp Khai trầm tư, qua một hồi rất lâu lại hỏi: “Vậy nàng có biết lúc Thiên Niên Ác Linh xuất hiện cho tới lúc bị Thần Tiên Sứ Giả trấn áp là bao nhiêu năm không ? Năm nó xuất hiện có phải cũng là năm sao chổi xuất hiện không ?”

“Không biết”. Tô Minh Minh đáp: “Chỉ biết năm Thiên Niên Ác Linh xuất hiện, trên trời có dị tượng”.

- Dị tượng ?

Diệu tượng kiểu nào ? Có phải cũng là diệu tượng sao chổi quét qua bầu trời ? Diệu Khai nhớ mang máng người đời xưa gọi sao chổi là “tảo bả tinh”, bởi vì nó không những có một cái đuôi rất dài như cây chổi, hơn nữa mỗi lần nó xuất hiện đều mang đến bất hạnh.

Năm nay nó lại mang đến nỗi bất hạnh gì ? Người chết sống lại ? Truyền thuyết cổ xưa, ác linh cổ xưa ?

Gò đất đó có thật sự có một ác linh cổ lão không ? Nó thật sự còn sống sao ?

Ánh mặt trời diễm lệ xuyên qua tàng cây, chiếu rọi bóng lá cây rung rinh trên gò đất.

Đối diện một cái gò đất phổ phổ thông thông như vậy, Diệu Khai thật sự khó tin được truyền thuyết của nó.

Trên thế gian nếu quả thật sự có thứ Thiên Niên Ác Linh đó tồn tại, người trên giang hồ hà tất phải khổ luyện võ công làm gì ? Hà tất phải tranh cường đoạt lợi làm gì ? Võ công của mình có cao tới đâu cũng dùng được gì chứ ? Thế lực của mình có lớn tới cỡ nào cũng có thể làm gì được chứ ? Cũng không qua được ma chướng của Thiên Niên Ác Linh.

Truyền thuyết quỷ bí như vậy, thần thoại quái dị như vậy, Diệu Khai không biết có nên tin ? Hay không tin ? Chàng không khỏi mê hoặc.

Đôi mắt tịch mịch như oán phụ của Tô Minh Minh ngưng thị nhìn Diệu Khai:

- Chàng đang hoài nghi những truyền thuyết đó ?

“Không phải hoài nghi, ta đơn giản khó có thể tin được”. Diệu Khai cười khổ: “Đó vốn chỉ là truyền thuyết cổ xưa mỹ lệ, không ai tận mắt chứng kiến, có ai có thể tin nó là thật ? Hay là giả ?”

Tô Minh Minh chợt lộ xuất một nụ cười thần bí:

- Là thật hay là giả ? Sự thật nằm trong gò đất này, bọn ta sao không đào lên xem sao ?

- Đào lên ?

Tô Minh Minh gật gật đầu.

Diệu Khai chuyển mục quang liếc gò đất thêm lần nữa, trầm tư một hồi lâu mới mở miệng:

- Đó xem ra là biện pháp duy nhất để giải khai sự mê hoặc.

Chàng ngẩng đầu nhìn Tô Minh Minh, nói tiếp:

- Nàng không sợ bên trong thật sự có Thiên Niên Ác Linh ?

“Không cần biết có cái gì”, Tô Minh Minh chột hiển lộ thần tình cuồng nhiệt: “Từ nhỏ tôi đã mong đợi có ngày hôm nay”.

“Lấy gì đào ?” Diệp Khai cười cười: “Dùng hai tay ?”

Dùng hai tay cũng có thể đào, nhưng quá phí thời gian, cũng may Tô Minh Minh đang mang theo công cụ, nàng vác ra đằng sau gốc cây hai cây cuốc.

Diệp Khai không ngờ nàng lại mang đến hai công cụ, không khỏi cười khổ:

- Xem ra nàng đã sớm chuẩn bị trước, nàng đã sớm tính là ta sẽ giúp nàng đào.

Tô Minh Minh không hồi đáp, nàng chỉ cười nhè nhẹ, đưa một cây cuốc cho Diệp Khai, hai người vác cuốc triển khai hành động.

Bóng cây đung đưa, cuốc bổ lên xuống, mồ hôi từng giọt thấm đượm trên trán, rớt thấm đất đai vốn đã ẩm ướt từ trước.

Càng đào bới, vẻ cuồng nhiệt trên mặt Tô Minh Minh càng minh hiển. Nhân thần tịch mịch ai oán đan dệt lẫn những tia sáng hưng phấn, tản phát một thứ kích thích không tên tuổi, càng làm tăng thêm mỹ lực của nàng.

Nàng đào còn hăng hái hơn cả Diệp Khai, xem ra truyền thuyết cổ lão đó đã mọc rễ trong tâm nàng, nàng đối với việc giải khai bí mật ngàn năm này còn vội vã hơn cả Diệp Khai.

Diệp Khai đương nhiên cũng muốn biết bí mật của cá gò đất này, nhưng mục đích không giống nàng, nếu quả chiếu theo Phó Hồng Tuyết mà nói, cái gò đất này có thể bắn ra một thứ tia sáng biến thành người, vậy thì trong cái gò đất này nhất định có giải thích hợp lý, hoặc có trang trí hợp lý.

Diệp Khai muốn biết là một điểm đó, nhưng gần đây chuyện chàng đụng phải, mỗi một chuyện làm sao có thể dùng hai chữ “hợp lý” để giải thích được ? Một cái gò đất tùy tùy tiện tiện, đi đâu cũng có thể thấy, thật sự tàng ẩn Thiên Niên Ác Linh sao ? Thật sự bắn ra những tia sáng biến thành người sao ? Ngày đã quá giữa trưa, gió càng ì ầm.

Tiếng gió gào hú, gió thổi thân thể như đao chém.

Gò đất rất mau chóng bị xới thành bình địa, để lộ một bản đá xanh.

“Xem ra Thiên Niên Ác Linh đó bị đè thành một bản đá xanh”. Diệp Khai nhìn bản đá cười nói.

“Không phải bị đè thành bản đá xanh, mà là bị đè dưới bản đá đó”. Tô Minh Minh cũng cười nói.

Quy trước bản đá xanh, Diệp Khai và Tô Minh Minh không khỏi liếc nhìn nó một cái.

Nếu quả thật sự có Thiên Niên Ác Linh, bản đá xanh đó là chìa khóa nhất nó, tuy vôi vàng muốn biết bí mật thiên niên đó, nhưng chân chính đến lúc khẩn yếu quan đầu, hai người cũng không tránh khỏi do dự một chút.

Vừa nhìn thấy ánh mắt bùng cháy của Tô Minh Minh, Diệp Khai nhẹ nhàng thốt: “Nâng lên !”

Gồng chân rùn hông, song thủ tích tụ khí lực toàn thân, dùng hết sức nhấc một cái, “cách cách”, bản đá xanh vẫn còn nặng cực kỳ.

Mặt mày Tô Minh Minh đã vì dùng hết sức mà đỏ hồng. Cũng may Diệp Khai vẫn còn lực khí, gia tăng nội lực thêm chút nữa, sau đó mới nghe một tiếng “cách”, bản đá xanh đã đẩy về một bên.

Không có khói trắng, không có tia sáng, cũng không có âm thanh lạ lẫm gì, chỉ có một mùi hôi xộc vào mũi.

Tô Minh Minh che mũi thoái lui hai bước:

- Hôi quá !

Diệp Khai tuy không che mũi thoái lui, mũi lại cũng nhú lại, chàng giơ tay quạt quạt trước mặt mình, sau đó định nhãn nhìn xuống dưới động, chàng đã bắt đầu nhú mày.

Tô Minh Minh nhìn thấy chàng nhú mày, cũng cố quên mùi hôi, lập tức bước tới nhìn xuống, không khỏi thoát miệng thốt:

- Không có gì hết !

Bản đá xanh vừa hé, bên dưới không có gì hết, chỉ có một đường động sâu dài, trong động trong động cả một con kiến cũng không thấy, nói gì tới Thiên Niên Ác Linh.

“Sao lại có thể thế được ?” Tô Minh Minh tròn xoe mắt, vẻ nhiệt tình trong mắt đã dần dần tan biến.

“Có lẽ Thiên Niên Ác Linh chịu không được tịch mịch, đã sớm trốn thoát”. Diệp Khai lại cười một tiếng.

“Phí bao nhiêu khí lực, kết quả cái gì cũng không thấy”. Tô Minh Minh thất vọng thốt.

- Tuy cái gì cũng không thấy, lại đã có thể ăn.

“Có thể ăn ?” Tô Minh Minh ngây người: “Ăn cái gì ?”

- Ăn cơm !

o0o

Đồ ăn còn chưa bưng ra, Tô Minh Minh ngó quán cơm một cái, sau đó lại hỏi Diệp Khai:

- Tại sao lại không đến chỗ anh rể tôi mà ăn ? Trong Tương Tụ Lâu cái gì cũng có, tại sao lại không đến đó ăn ?

“Nếu quả Tiêu tiên sinh anh rể của nàng thấy ta và nàng cùng đi, bảo đảm y nhất định nói với nàng ta là một tên háo sắc, đó là cái phiền thứ hai, còn muốn nghe cái phiền thứ hai không ?”

- Có cái phiền thứ hai sao ?

“Ở đây có thể tránh gặp người quen”. Diệp Khai cười đáp: “Bởi vì ta muốn phục rượu nàng”.

“Phục rượu tôi ?” Trên mặt Tô Minh Minh hiển lộ biểu tình kinh ngạc, cả đứa trẻ ba tuổi đều có thể nhìn thấy là giả bộ: “Tại sao lại muốn phục rượu tôi ?”

“Con trai muốn phục rượu con gái, thông thường đều có cả trăm thứ lý do”. Diệp Khai đáp: “Ta dám bảo đảm với nàng, cả trăm lý do đó đó tuyệt đối không hay bằng một lý do của ta”.

- Lý do của chàng là gì ?

“Đến lúc đó nàng sẽ biết”. Diệp Khai cười thần bí.

Tô Minh Minh lại muốn hỏi, lúc đó tiểu nhị đang bưng ra rượu thịt bày trên bàn, cho nên nàng chỉ còn nước ngậm miệng, đợi đến lúc tiểu nhị bỏ đi rồi, nàng nói vội:

- Chàng không nói, tôi không uống.

- Nếu quả nàng muốn biết, chỉ còn một biện pháp.

- Biện pháp gì ?

“Uống trước đã”. Diệp Khai cười đáp: “Chỉ có trước hết uống rượu, nàng mới có thể biết lý do của ta là gì ?”

Rượu đã rót, chén đã trong tay, người đã cạn chén.

Người còn chưa say, rượu đã gần hết.

Bọn họ đã uống quá một canh giờ, lại không say chút nào, đặc biệt là Tô Minh Minh, nàng càng uống, nổi tịch mịch trong mắt lại càng nồng đậm, nồng đậm đến mức phảng phất như nước sâu trăm trượng.

Vừa uống cạn chén thứ nhất, Diệp Khai đã biết hôm nay muốn phục rượu Tô Minh Minh là chuyện không thể được, nếu quả giữ cho mình không bị say là may mắn cho chàng lắm rồi.

Uống một chén rượu, ăn một miếng đồ ăn, đó là phương thức uống rượu của Tô

Minh Minh, qua một canh giờ, ít ra cũng đã uống ba chục chén hơn.

Ba chục chén rượu, ba chục miếng đồ ăn, Diệp Khai quả thật hoài nghi bao nhiêu rượu thịt đó lại có thể chui hết vào bụng Tô Minh Minh, nhìn nàng mảnh mai, sức ăn không ngờ lại mạnh như vậy.

Diệp Khai rượu thì còn có thể uống, đồ ăn lại đã không dám lãnh giáo, chàng vuốt vuốt mũi mình, lắc đầu thở dài.

“Chàng thở dài chuyện gì ?” Tô Minh Minh hỏi.

“Ta thật là một nam nhân rất ngu xuẩn”. Diệp Khai thốt: “Không ngờ còn muốn phục rượu một nữ nhân lớn lên ở vùng biên thùy”.

Chàng lại thở dài:

- Ta có phải là tự mình chịu tội hay không chứ ?

Tô Minh Minh cười khúc khích:

- Mới uống có một canh giờ, chàng đã không uống nổi nữa ?

“Là ăn không nổi”. Diệp Khai cười đáp: “Còn uống ? Uống thêm ba canh giờ nữa, đại khái còn ráng cầm cự được”.

Chàng ngẩng đầu nhìn nàng, lại hỏi:

- Còn nàng ?

Tô Minh Minh không đáp liền, nàng trước hết cười cười, trước hết uống một chén, rót đầy chén, sau đó mới nhìn chàng:

- Chàng có biết tôi từ hồi mấy tuổi đã bắt đầu uống rượu không ?

- Mười lăm ?

“Mười ba”. Tô Minh Minh đáp: “Lúc tôi mười ba tuổi, đã có rất nhiều người muốn phục rượu tôi”.

“Kết quả ra sao ?” Diệp Khai hỏi: “Bị phục rượu mấy lần ?”

--- Câu hỏi đó, chỉ cần là nam nhân, đại khái đều muốn biết.

“Nếu tôi nói chưa từng bị phục rượu, thì là lời gạt người”. Tô Minh Minh cười đáp: “Chỉ có một lần”.

“Một lần ?” Diệp Khai lắc đầu thở dài: “Một lần không phải đã đủ trầm trọng sao”.

Tô Minh Minh đương nhiên biết ý tứ của Diệp Khai, nàng cười cười, mới nói:

- Lần đó là tiệc cưới của anh rể của tôi và chị tôi, tôi bị chị tôi phục rượu.

- Bị thư thư nàng phục rượu ?

- Phải.

“Tửu lượng của nàng đã đủ kinh người, thư thư của nàng còn đáng sợ hơn cả quỷ

sao ?” Diệp Khai hỏi.

“Thư thư của tôi vốn ở Lạp Tát nổi danh là ‘tửu công chúa’”. Tô Minh Minh đáp.

“Lạp Tát ?” Diệp Khai ngẩn người: “Nàng nói đó có phải là Lạp Tát thánh địa trong mắt trong tim người Tây Tạng không ?”

- Còn có Lạp Tát nào khác sao ?

- Nàng và thư thư của nàng đều xuất sinh từ Lạp Tát ?

“Cũng đã lớn lên ở đó”. Tô Minh Minh đáp: “Thư muội bọn tôi hai người có thể bảo đảm là ‘thổ kê’ của Lạp Tát”.

“Thổ kê ?” Diệp Khai lại ngây người.

“Đó là từ hình dung”. Tô Minh Minh cười đáp: “Người sin ra lớn lên ở đất Lạp Tát, đều gọi là thổ kê”.

Trời đất quay cuồng, cát đá bắn bay, cơn bão cát cuồn cuộn quấn quýt.

Thực vật ở đất Biên Thành này, đại khái rất ít thứ không dính tới cát, ăn một miếng rau, là ăn một miếng cát, đó cũng là một điểm đặc sắc của Biên Thành.

Cũng may cái cửa sổ bọn Diệp Khai đang ngồi ăn kê bên có dán một lớp giấy dày, cho nên cát rơi vào đồ ăn rất ít.

Song cửa không những che được bão cát, cũng có thể làm giảm uy lực của ánh mặt trời nóng bỏng, nhưng nhiệt ý lại càng nồng thắm hơn.

Không có gió, cũng không đẩy được sức nóng đi.

--- Trên thế gian này có rất nhiều sự tình đều có dạng như vậy, lợi điểm cũng có cái hại, cho nên làm người cũng bất tất quá cân nhắc nặng nhẹ.

Diệp Khai gạt mồ hôi trên trán, dùng tay thay quạt, chu miệng thở hổn hển.

Đại khái đã là “thổ kê” sinh trưởng bao lâu ở đây, đã quen với khí hậu này, Tô Minh Minh không những không đổ một giọt mồ hôi, mặt cũng không đỏ, hơi thở cũng không hổn hển.

“Xem ra chàng đáng là thổ kê ở Giang Nam”. Tô Minh Minh cười thốt: “Hiện giờ mới bắt đầu vào mùa hè, chàng đã có bộ dạng như vậy rồi, đợi đến lúc thật sự là mùa hè, chàng làm sao mà chịu được ?”

“Ăn cơm canh nguội”. Diệp Khai cũng cười cười: “Ta chỉ còn nước trâm mình trốn trong nước”.

Khi Tô Minh Minh vừa muốn phá lên cười, nàng chợt nghe một thanh âm phảng phất như tiếng em bé gái vọng từ ngoài cửa.

“An tâm, đến lúc đó, người có lẽ không còn ở nơi chó chết này”.

Vừa nghe thấy thanh âm đó, Tô Minh Minh đã nhìn thấy một tiểu lão thái bà bé bé đột nhiên đứng trước mặt mình.

Diệp Khai đương nhiên biết người đó là ai, nhưng chàng thật sự không tưởng tượng thấu Nguyệt Bà Bà tại sao lại xuất hiện ở đây ? Tô Minh Minh không nhận ra lão thái bà nhỏ người đó, nàng chưa từng gặp quá lão thái bà kỳ quái đó, hơn nữa cũng chưa từng nghĩ là mình sẽ gặp một người kỳ quái như vậy.

Lão thái bà nhỏ bé đó nhìn không những đặc biệt già, còn đặc biệt nhỏ, có những chỗ nhìn già hơn bất cứ một ai rất nhiều, có những chỗ nhìn lại nhỏ bé hơn bất cứ một ai rất nhiều.

Lão thái bà đó thật sự rất già, rất nhỏ bé, nhưng làn da trên mặt bà ta lại vẫn giống như em bé, vừa trắng vừa trơn, trắng đến đỏ hồng, trơn như đậu hủ, hơn nữa thanh âm của bà ta không ngờ vẫn kiều nhu như thiếu nữ xuân thì.

Tô Minh Minh vừa phát giác ra lão thái bà đó đã gần như phải cười toe toét, bởi vì nàng phát hiện lão thái bà đó đang dùng một thứ ánh mắt rất ái mộ mà nhìn Diệp Khai.

Diệp Khai từ hồi mười ba mười bốn tuổi đã bắt đầu bị người ta nhìn chăm chăm, đặc biệt là nữ nhân, đến lúc ba mươi một tuổi vẫn thường bị người ta nhìn chăm chăm, bị các thức các dạng nữ nhân nhìn chăm chăm, chàng đã sớm có tập quán bị người ta nhìn, nhưng từ đêm qua lúc bị lão thái bà nhỏ bé đó nhìn cho tới giờ, chàng không ngờ còn có thể có ý ngượng nghịu.

Đặc biệt là hiện tại, chàng không ngờ lại bị Nguyệt Bà Bà nhìn đến mức có chút không thoải mái, xem ra mặt mày phảng phất đã nóng bừng lên.

“Bà nhìn cái gì ?” Diệp Khai thật sự nhịn không được phải hỏi.

“Nhìn người”. Nguyệt Bà Bà đáp lời.

Diệp Khai cố ý thở dài:

- Ta đã già rồi, bà nhìn ta làm gì ?

Nguyệt Bà Bà cũng cố ý thở dài:

- Ta đã là lão thái bà rồi, không nhìn lão già thì nhìn ai ?

Tô Minh Minh vốn không muốn cười, lại nhịn không được phải há miệng cười, nàng đột nhiên phát hiện lão thái bà nhỏ bé này thật sự cực kỳ lý thú.

- o O o -